

підстав і форм міжнародної кримінальної відповідальності фізичних осіб, а в перспективі – і держав [2, с. 79].

Позитивно оцінюючи результати проведених досліджень, ми схильні вважати, що міжнародне кримінальне право є підгалуззю міжнародного публічного права. До її предмета належать не лише міжнародні злочини, а й злочини міжнародного характеру. Разом з тим, національне та міжнародне кримінальне право невіддільні одне від одного, вони знаходяться у постійному взаємовпливі та взаємодії. Поступове становлення і розвиток міжнародного кримінального права відбувається також внаслідок зростання міжнародної злочинності, появи нових злочинів, що посягають на міжнародний правопорядок. Співпраця держав у цій сфері постійно удосконалюється на міжнародно-правовій основі.

Список використаних джерел:

1. Карпец И.И. Преступления международного характера. – М.: Юрид. лит., 1979. – 264 с.
2. Грабарь В.Э. Материалы к истории международного права в России (1647-1917). – М.: Изд-во Акад. наук СССР, 1958. – 491 с.
3. Галенская Л.Н. О понятии международного уголовного права // Советский ежегодник международного права – М.: 1969. – С. 247-248.
4. Решетов Ю.А. Борьба с международными преступлениями: Автореф. дис. ... доктора юрид. наук / Институт государства и права АН СССР.– М., 1984. – 25 с.
5. Международное уголовное право. Учеб. пособие / Под общей ред. В.Н. Кудрявцева. 2-е изд. перераб. и доп. – М.: Наука, 1999. – 264 с.
6. Блищенко И.П., Фисенко И.В. Международный уголовный суд. – М.: Закон и право, ЮНИТИ, 1998. – 239 с.
7. Панов В.П. Международное уголовное право: Учеб. пособие. – М.: ИНФРА – М, 1997. – 320 с.
8. Лукашук И.И., Наумов А.В. Международное уголовное право. – М.: Спарк, 1999. – 287 с.
9. Международное право. Учебник для вузов. Ответственные редакторы Г.В. Игнатенко, О.И. Тиунов – М.: Издательская группа НОРМА-ИНФРА, 1999. – 584 с.
10. Костенко Н.И. Международный уголовный суд. – М.: «Издательство ПРИОР», 2002. – 272 с.
11. Лобанов С.А. Международно-правовые аспекты уголовного судопроизводства по делам о военных преступлениях // Государство и право. – 1998. – № 5. – С. 79.

Ад'юнкт кафедри теорії держави та права, НАВС

Капітонова Наталія Володимирівна

МУНІЦИПАЛЬНА ПОЛІЦІЯ ЯК ОРГАН ПРАВОПОРЯДКУ: АКТУАЛЬНІСТЬ КОМПАРАТИВНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

«Україна як історична, геополітична та культурна складова європейської цивілізації, не може залишатися поза інтеграційних процесів як в межах континентальної Європи, так й глобальних, міжцивілізаційних взаємодій країн світу, зберігаючи при цьому свою самобутність, ментальність, культурні та інші відмінності» [1, с. 6]. Саме тому міжнародні процеси, глобальні трансформації впливають на становлення та розвиток багатьох елементів вітчизняної правової, економічної, політичної, культурної тощо систем.

Проведення компаративних досліджень є важливим елементом пізнання будь-якого явища правової реальності. Особливо актуальним є розгляд зарубіжного досвіду функціонування муніципальної поліції в структурі органів публічної влади, адже інститут муніципальних підрозділів правопорядку за кордоном порівняно з вітчизняним є більш розвиненим та усталеним. Принципи та орієнтири, на яких ґрунтується діяльність таких підрозділів, є доволі незвичними та

новаторськими для України, яка лише перебуває на етапі формування дійсно громадянського суспільства та правової соціальної держави.

Сучасна модель демократичної, соціальної та правової держави потребує нових концептуальних підходів до розв'язання проблем забезпечення правопорядку органами місцевого самоврядування.

Перебуваючи на етапі розбудови вітчизняних муніципальних підрозділів правопорядку, є потреба як в ревізії існуючих традицій та правил реалізації правоохоронної функції, так й у застосування новітніх підходів та концепції перетворень у цій сфері.

Від результативності й ефективності забезпечення правопорядку муніципальними підрозділами значною мірою залежить стан національної безпеки України.

Саме тому реформаторські трансформації у цьому напрямі мають ґрунтуватись на вивченні й запозиченні зарубіжного досвіду за умов критичного розгляду світових підходів та моделей організації муніципальної охорони правопорядку, а також стандартів, принципів і норм, що вироблені міжнародною спільнотою у цій сфері.

Проголошення зовнішньополітичного курсу на інтеграцію до Європейського Союзу та необхідність адаптації вітчизняного законодавства до європейських стандартів, входження України до впливових міжнародних організацій та як наслідок необхідність ратифікації відповідних міжнародних нормативно-правових актів також актуалізують дослідження особливостей зарубіжного інституту місцевого самоврядування та місця в ньому муніципальних органів правопорядку.

Зокрема, в Європейській хартії місцевого самоврядування, що була ратифікована Україною 15 червня 1997 року, закріплюється концептуальні засади європейської концепції місцевого самоврядування як «...право і спроможність органів місцевого самоврядування в межах закону здійснювати регулювання та управління суттєвою часткою публічних справ, під власну відповідальність, в інтересах місцевого населення» [2].

Деталізація цієї концепції знайшла своє відображення в Указі Президента України «Про першочергові заходи з розвитку місцевого самоврядування в Україні на 2017 рік», де з метою подальшого розвитку в Україні місцевого самоврядування, підвищення його правової, організаційної та фінансової спроможності, забезпечення реалізації повною мірою положень Європейської хартії місцевого самоврядування, підтримки процесу добровільного об'єднання територіальних громад було закріплено необхідність «...забезпечення неухильного виконання законів України щодо децентралізації надання адміністративних послуг та розширення повноважень органів місцевого самоврядування у цій сфері, сприяння органам місцевого самоврядування у створенні центрів надання адміністративних послуг...» [3].

Не менш важливе значення для удосконалення вітчизняної моделі функціонування муніципальних органів правопорядку має також досвід пострадянських країн у цій сфері.

Отже, забезпечення муніципального правопорядку та громадської безпеки у кожній країні, а також в окремій територіальній громаді має свою специфіку й особливості. Здебільшого модель муніципальних органів правопорядку, їх функції, повноваження та організаційно-функціональна структури залежать від національних політичних, економічних, криміногенних і інших факторів, особливостей організації національної правоохоронної системи, розвиненості інститутів місцевого самоврядування, історичних, культурних і інших місцевих традицій тощо.

Беручи до уваги зазначене вище, дослідження зарубіжного досвіду функціонування муніципальної поліції в структурі органів публічної влади має здійснюватися з урахуванням задекларованих євроінтеграційних зовнішньополітичних пріоритетів та поглиблених зв'язків з окремими країнами СНД, а також все більшого впливу міжнародного права та внутрішньонаціональне право.

Список використаних джерел:

1. Тихомиров А. Д. Юридическая компаративистика : философские, теоретические и методологические проблемы. — К. : Знання, 2005. — 334 с.

2. Європейська хартія місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 року// Офіційний вісник України. — 2015. — № 24. — Ст. 1418

3. Про першочергові заходи з розвитку місцевого самоврядування в Україні на 2017 рік: Указ Президента України // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — № 35. — Ст. 789

**Курсант 1-го курсу ННІ № 3 НАВС
Доцент кафедри теорії держави та
права НАВС, к.ю.н., доцент**

**Кислицька Наталія Володимирівна, Пендюра Максим Миколайович
ВПРОВАДЖЕННЯ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ЯК АКТУАЛЬНИЙ НАПРЯМ
ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ**

В умовах сучасності багато європейських держав, в тому числі й Україна намагаються знайти шляхи покращення поліцейської діяльності. В умовах перманентного реформування системи правоохоронних органів України удосконалення форм і методів їх професійної діяльності – це не кампанія, а тривала, завзята і неодмінно планова, методична робота, розрахована на далеку перспективу.

Тож у даному дослідженні ми спробуємо осмислити позитивний досвід провідних європейських країн (зокрема, Великобританії, Іспанії, Франції та Німеччини) та, як наслідок, обґрунтувати доцільність запровадження зарубіжного досвіду для підвищення ефективності діяльності національної поліції України, ствердження авторитету правоохоронних органів та вдосконалення системи оцінювання їх діяльності.

Загальнонаціональна поліція Іспанії представлена двома підрозділами: Національною Поліцією та Цивільною Гвардією. Практично всі функції Національної поліції дублює Цивільна гвардія, яка, на відміну від аналогічних інститутів інших країн, входить до структури не тільки Міністерства внутрішніх справ, а й Міністерства оборони. Поліцейські сили Франції складаються з двох поліцейських сил: Національної поліції і жандармерії. Підрозділи жандармерії виконують функції поліції у населених пунктах із населенням до 10 тис. осіб, а поліція – у містах понад 10 тис. осіб. Між ними відбувається позитивна для держави конкуренція, що, у свою чергу, призводить до покращання правопорядку у державі взагалі.

Поліція Великої Британії накопичила досить багатий досвід налагодження взаємодії громадськості і правоохоронних органів. Так, у Великій Британії широко використовується система сусідської взаємодопомоги. Суть такого методу полягає у тому, що активом населення створюється комітет, який забезпечує спостереження за підозрілими людьми і подіями, за допомогою місцевих жителів, підприємців, студентів, інших категорій суспільства.

Активного розповсюдження у Великобританії набула програма «Зупини злочинця». Остання являє собою громадську організацію, яка надає допомогу поліції в протидії злочинності шляхом участі у профілактичних заходах, здійснення моніторингу стану дотримання вимог законодавства у сфері публічної безпеки, надання інформації про підготовку або вчинення правопорушень тощо. У кожному регіоні організація має свої офіси.

Федеральні органи поліції Німеччини очолює Міністерство внутрішніх справ, яке має значно ширшу компетенцію, ніж МВС України. Фактично, воно контролює всі питання, пов'язані із внутрішньою безпекою в державі. У ФРН досить якісно застосовується принцип децентралізації, зокрема, саме в діяльності підрозділів, які здійснюють охорону громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, тому на загальнодержавному (федеральному) рівні такі підрозділи майже не представлені, за винятком Федеральної прикордонної поліції та Федеральної національної поліції. У Німеччині поширення набула добровільна поліцейська служба, тобто недержавний інститут правоохоронної діяльності, що функціонує в окремих німецьких землях. Він зорієнтований на виконання низки завдань у сфері охорони публічного порядку: патрулювання, інформування поліції щодо правопорушень або надзвичайних подій; моніторинг дорожнього руху, безпеки будівель і споруд тощо.

На основі викладених вище нами міжнародних проектів і програм, які сприяють